

Arrest

nr. 169 058 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juli 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werkzoekende of werknemer in loondienst. Op 10 juli 2015 wordt hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Op 10 december 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 6 januari 2016 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 04.07.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende. Hij werd op 10.06.2015 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 14.10.2015 uitgenodigd om binnen de maand na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 21.10.2015 en legde vervolgens volgende documenten voor: inschrijvingsbewijs VDAB, attest OCMW dat betrokkene geen leefloon heeft ontvangen, attest van inburgering, deelcertificaat Nederlands, bewijzen van sollicitaties en inschrijving in interimkantoor.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 14.11.2014 niet meer tewerkgesteld is. Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Ongeacht de omstandigheden waar betrokkene betrokken zijn tewerkstelling werd beëindigd (vrijwillig of onvrijwillig) blijken deze 6 maanden intussen ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet langer worden beschouwd als werknemer.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene heeft aangetoond dat hij ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling, gesolliciteerd heeft en Nederlandse les heeft gevolgd. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest. Een inschrijving in een interimkantoor is geen garantie op tewerkstelling. Sinds 14.11.2014 heeft hij niet meer de kans gekregen ook maar één dag te werken. Indien betrokkene een reële kans zou hebben op de Belgische arbeidsmarkt is het redelijk te stellen dat betrokkene intussen resultaten zou moeten kunnen voorleggen.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

*Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief waarbij betrokkene gevraagd werd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art.42bis, §1, 3de lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van dit dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Bij de uitoefening van zijn wettigheidstoets behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is hierbij enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij baseerde haar beslissing op grond van artikel 42bis van de wet van 15.12.1980: (...)

In casu werd verzoeker onvrijwillig werkloos op 14.11.2014 en diende hij dan ook overeenkomstig artikel 42bis §2,3° Vw. minstens zes maanden als werknemer te worden beschouwd. Nadien verkreeg verzoeker het statuut van werkzoekende, aangezien hij zich had ingeschreven bij de dienst voor arbeidsbemiddeling. Bij de VDAB werd geoordeeld dat verzoeker eerst een (nog) hoger diploma Nederlands (graad 2.1) diende te behalen en vervolgens een opleiding als netwerktechnicus diende op te starten. Intussen moest hij ook actief naar werk zoeken en sollicitaties bijhouden (stuk 5).

Verzoeker volgde deze instructies nauwgezet en heeft honderden sollicitaties kunnen voorleggen. Het kan dan ook niet worden ontkend dat verzoeker de nodige inspanningen heeft geleverd om naar werk te zoeken.

2. Daarnaast is duidelijk dat verwerende partij conform artikel 42bis Vw. bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf steeds rekening moet houden met verschillende elementen, m.n.:

- de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk
- diens leeftijd
- gezondheidstoestand
- gezinssituatie en economische situatie
- sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening gehouden werd met het gezinsleven van verzoeker (schending van artikel 8 EVRM). Nochtans was verwerende partij op de hoogte van het bestaan van verzoekers kind B. (...), geboren te (...) (zie immers bijlage 19 dd. 12.12.2014 – stuk 3). Voor haar werd immers een aanvraag van een verklaring van inschrijving gedaan als bloedverwant in neerdalende lijn van verzoeker. Tot op heden wacht de minderjarige dochter van verzoeker (alook haar moeder) nog steeds op een beslissing aangaande haar verblijfsrecht.

Het is evenwel onbegrijpelijk dat met (de aanwezigheid van) het minderjarige kind van verzoeker geen rekening gehouden werd in de bestreden beslissing. Een einde stellen aan het verblijf van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten heeft nochtans onmiskenbaar een zware (materiële en morele) impact op verzoeker en zijn gezin (schending van het redelijkheidsbeginsel). De dochter van verzoeker verblijft in het kader van een week-weekregeling bij verzoeker en zijn voormalige partner. Verzoeker betaalt ook de maandelijkse kosten. Het kan dan ook niet worden ontkend dat de dochter van verzoeker nood heeft aan haar vader en het terugsturen van verzoeker naar het land van herkomst (via het bevel om het grondgebied te verlaten) ingaat tegen het belang (en het materieel en moreel welzijn) van het kind (schending artikel 8 EVRM en van artikel 42bis Vw.). Hiermee werd evenwel niet de minste rekening gehouden.

Daarnaast werd ook geen rekening gehouden met de leeftijd van verzoeker, noch met de duur van het verblijf van verzoeker en zijn gezin in het Rijk, noch met zijn gezins- en economische situatie. Verzoeker verblijft immers sinds mei 2013 in België en heeft tot november 2014 gewerkt voor het bedrijf L. (...) NV. Dit blijkt ondermeer uit het attest dat verzoeker heeft overgemaakt. dd. 10.06.2014 (stuk 4). Bovendien heeft hij van meet af aan de inburgeringscursus en cursussen Nederlandse taal gevolgd.

Verwerende partij heeft dienaangaande in de beslissing niks gesteld. Uit geen enkele overweging blijkt dat verzoeker reeds werkzaam was sinds mei 2013, laat staan dat met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk rekening werd gehouden.

Tot slot werd door verwerende partij ook geen onderzoek gevoerd naar de sociale en culturele integratie van verzoeker in België. Verzoeker heeft nochtans van meet af aan cursussen Nederlands en integratiecursus gevolgd. Met de reeds bekomen integratie heeft verwerende partij duidelijk geen rekening gehouden, minstens blijkt zulks niet uit de bestreden beslissing.

Uit geen enkele overweging komt dan ook naar voren dat met de hierboven opgesomde elementen rekening werd gehouden alvorens het recht op verblijf van verzoeker te beëindigen (schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van artikel 42bis Vw. en het zorgvuldigheidsbeginsel).

Gelet op de afwezigheid van enig onderzoek naar de verschillende elementen opgesomd in artikel 42bis laatste lid Vw., dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd."

2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

2.2.1.1. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Te dezen wordt met de bestreden beslissing in toepassing van de hierboven geciteerde bepaling een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoeker omdat hij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer of als werkzoekende, nu hij sedert 14 november 2014 niet meer tewerkgesteld is en hij tevens geen reële kans op tewerkstelling zou hebben, gezien hij 14 november 2014 niet meer de kans heeft gekregen om ook maar één dag te werken ondanks zijn inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling, zijn sollicitaties en het volgen van Nederlandse les.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet ontkent dat de verzoeker de nodige inspanningen heeft geleverd om naar werk te zoeken, doch vaststelt dat de verzoeker niet aantoonde dat hij een reële kans op tewerkstelling zou hebben. Door te wijzen op zijn inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en te stellen dat hij de instructies van deze dienst nauwkeurig heeft opgevolgd en honderden sollicitaties heeft kunnen voorleggen, weerlegt de verzoeker de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de

bevoegde staatssecretaris niet. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld, voorwaarde die wordt gesteld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 42bis, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem voorgelegde gegevens.

De verzoeker laat gelden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, terwijl de verwerende partij, gelet op de aanvraag van een verklaring van inschrijving die zijn minderjarige dochter op 12 december 2014 in functie van hem heeft gedaan (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3), van haar bestaan op de hoogte was. De verzoeker gaat evenwel voorbij aan het concrete motief van de bestreden beslissing dat hij *“geen relevante documenten (heeft) voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief waarbij betrokkene gevraagd werd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art.42bis, §1, 3de lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van dit dossier”*, zodat *“het redelijk (is) te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht”*. De verzoeker betwist niet dat hij bij een schrijven van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 14 oktober 2015, hem door de burgemeester van Beveren op 21 oktober 2015 ter kennis gebracht, werd uitgenodigd om overeenkomstig artikel 42bis, § 1, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet humanitaire elementen voor te leggen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, noch dat hij na dit schrijven heeft nagelaten stukken voor te leggen met betrekking tot zijn gezinsleven (met zijn minderjarige dochter). Nu de verzoeker zelf aan het bestuur niet heeft kenbaar gemaakt dat het bestaan van zijn minderjarige dochter voor hem een humanitair element in de zin van artikel 42bis, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet is waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier, maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden op kennelijk onredelijke wijze of met schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven. Om dezelfde redenen kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat daarnaast ook geen rekening werd gehouden met zijn leeftijd, met de duur van zijn verblijf en zijn gezin in het Rijk, noch met zijn economische situatie. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het door de verzoeker overgemaakte attest van inburgering en het deelcertificaat Nederlands. Aldus toont de verzoeker niet aan dat er geen onderzoek gebeurd is naar de verschillende elementen opgesomd in artikel 42bis, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, noch dat ten onrechte werd geoordeeld dat het redelijk is te stellen dat hij zonder problemen in staat moet zijn om gevolg te geven aan de intrekking van het verblijfsrecht.

Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, met name een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). In dat geval aanvaardt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de

inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is gebaseerd op de Vreemdelingenwet, wat door de verzoeker niet wordt betwist. De inmenging is dus bij wet voorzien. Deze verblijfsreglementering heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat het de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na. De volgende vraag die rijst is of de inmenging noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, § 52).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij een minderjarige dochter heeft die “in het kader van een week-weekregeling” bij hem en zijn voormalige partner verblijft en waarvoor hij de maandelijkse kosten betaalt. Hij betoogt dat zijn dochter nood heeft aan hem en dat het terugsturen van hem naar zijn land van herkomst ingaat tegen het belang van het kind. Hij laat evenwel na uiteen te zetten welke concrete belangen van zijn kind door de bestreden beslissing zouden worden geschonden, evenals op welke wijze deze belangen zouden worden geschonden. De bestreden beslissing belet de verzoeker immers niet om de maandelijkse kosten van zijn kind te blijven betalen. Voorts wordt er op gewezen dat de verzoeker bij een schrijven van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 14 oktober 2015, hem door de burgemeester van Beveren op 21 oktober 2015 ter kennis gebracht, werd uitgenodigd om overeenkomstig artikel 42bis, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet humanitaire elementen (waaronder zijn gezinssituatie valt) voor te leggen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, doch dat hij na dit schrijven geen enkel stuk heeft voorgelegd met betrekking tot zijn gezinsleven (met zijn minderjarige dochter). Aldus toont de verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat hij “zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht”. Voorts wordt er op gewezen dat, opdat een vreemdeling zich op de bescherming voorzien in artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, maar dat het voor de vreemdeling ook nagenoeg onmogelijk moet zijn om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Antwerpen-Oxford*, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). In casu toont de verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Waar hij stelt dat zijn kind “in het kader van een week-weekregeling” bij hem en zijn voormalige partner verblijft, beperkt hij zich immers tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij toont niet met concrete elementen aan dat het onmogelijk is om met zijn minderjarige dochter een gezinsleven te leiden in zijn land van herkomst, waarvan zijn dochter tevens de nationaliteit bezit, noch dat dit in strijd zou zijn met het hoger belang van zijn minderjarige dochter, van wie de verzoeker niet aantoonst dat zij over een verblijfsrecht op het grondgebied van het Rijk beschikt. Met een dergelijk summier betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de inmenging niet noodzakelijk zou zijn, en dus niet in verhouding zou staan tot het nagestreefde doel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.2.1.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN